Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήθεν παρασχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Αὐγούστου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 31

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 237)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΠΑΕΟΥΣΑ ΝΗΣΟΣ.

Γνωρίζομεν ἤδη ὁποία ἦτο ἡ θέσις τῶν ναυαγῶν κατὰ τὴν 27 Ὀκτωβρίου. Ἐν ᾧ ἤλπιζον ὅτι θὰ παρεσύροντο ὑπὸ τοῦ νοτίου ρεύματος, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτήν, εἶχον ἤδη ἐμπέσῃ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ βορρᾶ, τὸ παρασύρον αὐτοὺς πρὸς τὴν Παγωμένην θάλασσαν!

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ οὔτε εἰς τὴν δεινοτέραν θέσιν δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον ἡ ἐλπίς, ἤλπιζον ἀκόμη οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, ὅτι ἡ πλέουσα νῆσος των θὰ συνήντα κανένα ἰσχυρὸν παγόβραχον καὶ θὰ ἐσταμάτα, ὅτι ταχέως, ἀνυψουμένης πάλιν τῆς θερμοκρασίας, θὰ ἐστερεοποιεῖτο ὁριστικῶς ἡ θάλασσα τοῦ πορθμοῦ καὶ πεζῇ πλέον, ἀφίνοντες τὴν Ε ὔ δ ρ ο μ ο ν Ο ἰ κ ί α ν, θὰ μετέβαινον εἰς τὴν Νουμάναν, ὁπόθεν θὰ ἐπέστρεφον νὰ τὴν παραλάβουν μὲ ρέννους.

Ὁ κύριος Σέργιος προσεπάθει μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα νὰ ὁρίσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύματος. Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, τὴν ἀρκετὰ δύσκολον, ἀφιέρωνε τὰς ὀλίγας ὥρας τοῦ φωτός, καθ' ἃς ἠδύνατο νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ ἐξετάζῃ. Ἐπὶ τέλους τὸ εὗρεν. Ἡ πλέουσα νῆσος διηυθύνετο πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Ἐκτὸς τούτου ὁ κύριος Σέργιος ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ πνέων ἄνεμος, ἰσχυρότατος πάντοτε, ἦτο νοτιοανατολικός. Ταῦτα ἦσαν ἀρκετὰ εὐχάριστα καὶ ἔσπευσε ν' ἀναγγείλῃ τὸ πόρισμα τῶν παρατηρήσεών του εἰς τὸν Κασκαμπέλ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Διευθυνόμεθα λοιπὸν ἐκεῖ ὅπου θέλομεν! Ἔ, δὲν εἶνε μικρὸν κρᾶγμα αὐτό. Ἀλλὰ τί γῦρον θὰ ἐκάμαμεν, ὁ Θεὸς το εἰξεύρει!»

Τότε οἱ ναυαγοὶ ἐνησχολήθησαν νὰ ἐγκατασταθῶσιν ὅσον ἠδύναντο καλλίτερα, ὡς ἐὰν ἡ διαμονή των ἐπὶ τῆς πλεούσης νήσου ἔμελλε νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολύ. Πρὸ παντὸς ἀπεφάσισαν νὰ διαμείνουν ὑπὸ τὴν στέγην τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας». Ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα εἰσῆλθον πάλιν καὶ ἐπεμελήθησαν τὰ τοῦ μαγειρείου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκαταληφθῇ ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν. Τὸ γεῦμα ἡτοιμάσθη μετ' ὀλίγον καὶ ἐκάθησαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ ὁποία, ἂν ὄχι ὅσον ἄλλοτε φαιδρά, ἐνεδυνάμωσε καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς συνδαιτυμόνας, τοὺς τόσον σκληρῶς δοκιμασθέντας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐκ τοῦ Διομήδους.

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἡμέρα.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, 28, 29, 30 καὶ 31 Ὀκτωβρίου δὲν ἐπῆλθεν οὐδεμία ἀλλοίωσις. Ὁ αὐτὸς ἄνεμος ἐξηκολούθει, ἡ αὐτὴ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις ἐν γένει.

Ὁ κύριος Σέργιος ὡρισε μετὰ προσοχῆς τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐκ πάγου νησίδος. Ἦτο ἐν ἀκανόνιστον τραπεζοειδές, μήκους 350—400 ποδῶν, πλάτους δὲ περίπου 100. Τὸ τραπέζιον τοῦτο, ὑψηλότερον κατὰ τὰ ἄκρα καὶ ἐλαφρῶς κοῖλον κατὰ τὸ κέντρον, δὲν παρουσίαζεν οὐδὲν ράγισμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του. Ἦτο ἀρκετὰ στερεὸν καὶ ὡς ἐφαίνετο μέχρι τοῦδε τοὐλάχιστον, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ καὶ κατὰ τῶν κυμάτων καὶ κατὰ τῆς θυέλλης.

Ὄχι ἄνευ μεγάλων κόπων ἡ Ε ὔ δ ρ ο μ ο ς Ο ἰ κ ί α μετεφέρθη εἰς τὸ κέντρον. Ἐκεῖ ἐστερεώθη καλῶς διὰ δοκῶν καὶ σχοινίων, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πλέον κίνδυνος ἀνατροπῆς. Τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων ἀπετέλουν ἤδη αἱ συχναὶ συγκρούσεις τῆς νησίδος πρὸς πελωρίους ὀγκοπάγους, ἀποσπωμένους καὶ φερομένους μὲ μεγάλην ὁρμὴν κατ' αὐτῆς. Ὁ ἐκ τούτου παραγόμενος κλονισμὸς ἦτο τοιοῦτος, ὥστε πολλάκις, ἄνευ προφυλάξεων τινων λαμβανομένων ἐγκαίρως, τὰ πάντα θὰ ἐθραύοντο ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας». Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ νησὶς των ἐκινδύνευε νὰ θραυσθῇ εἰς μυρία τεμάχια. Διὰ τοῦτο, ἅμα ἔβλεπον μακρόθεν ἐρχόμενον, κανένα ὀγκόπαγον, ὁ Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του συνηθροίζοντο ὅλοι πέριξ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας», πλησίον ἀλλήλων στενῶς. Τί φοβερὸν θὰ ἦτο νὰ ἐθρυμματίζετο αἴφνης ἡ νῆσός των καὶ νὰ πεχωρίζετο καθεὶς ἐπὶ χωριστοῦ τεμαχίου! Διὰ τοῦτο ὁ Γιάννης εἰς τοιαύτας στιγμὰς προσεπάθει πάντοτε νὰ εὑρίσκεται πλησίον τῆς Καγέττης.

Τὴν νύκτα ὁ Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἠγρύπνουν διαδοχικῶς. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ

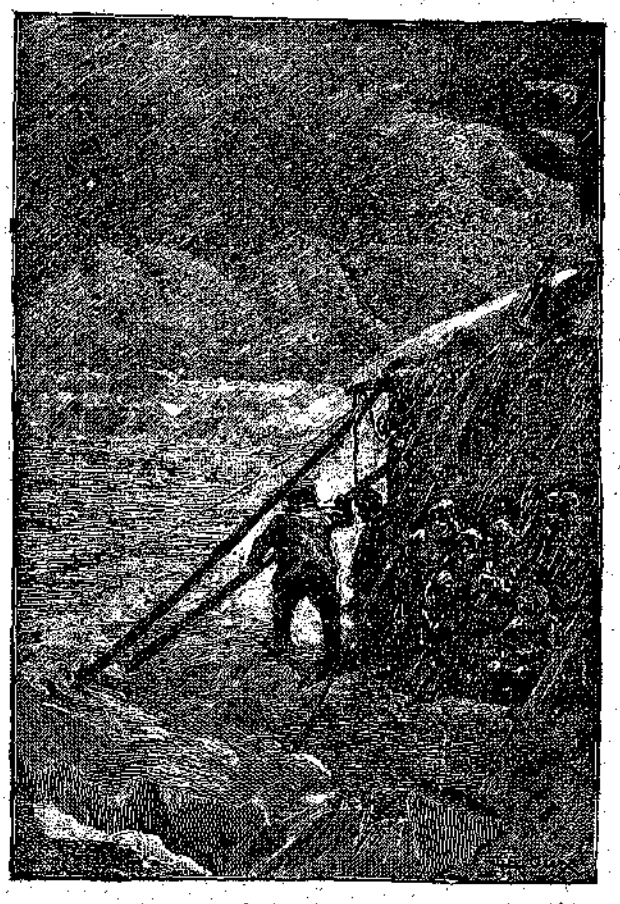

«Οἱ ναυαγοὶ ἐθρέχοντο, ἐκρύοναν...» (Σελ. 238, στηλ. 6'.)

πυκνοῦ σκότους, διεφαίνοντο οἱ πελώριοι ἐκεῖνοι λευκοὶ ὄγκοι, οἱ κινούμενοι ὡς φαντάσματα. Μεθ' ὅλην τὴν ὁμίχλην, ἡ σελήνη, χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος, διέχεεν ὠχρόν τι φῶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τοὺς ὀγκοπάγους εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν. Ἀκούοντες τὴν κραυγὴν τοῦ ἀγρυπνοῦντος, ἠγείροντο ὅλοι ἐπὶ ποδὸς καὶ περιέμενον ἐναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρούσεως. Συχνὰ ἡ διεύθυνσις τοῦ ὀγκοπάγου μετεβάλλετο καὶ δὲν ἤγγιζε τὴν νησίδα· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ σύγκρουσις ἐπήρχετο καὶ ὁ κλονισμὸς ἔθραυε τὰ σχοινία καὶ κατέρριπτε τὰς δοκούς, τὰ στηρίγματα τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας.

Καὶ ἡ θερμοκρασία ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἀμετάπτωτος καὶ ἡ θάλασσα, ἡ σχεδὸν πολικὴ ἐκείνη θάλασσα νὰ εἶνε πλωτὴ κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Νοεμβρίου. Ὁποία ἐξαιρετικὴ κακοτυχία! Τοὐλάχιστον ἂν διήρχετο μακρόθεν κανὲν πλοῖον ἁλιευτικόν, καθυστερήσαντός τινος φαλαινοθήρα, θὰ ἠδύναντο νὰ τῷ κάμουν σημεῖον, νὰ ἑλκύσουν τὴν προσοχήν του διὰ πυροβολισμῶν. Τὸ πλοῖον τότε θὰ παρελάμβανε τοὺς ναυαγοὺς καὶ θὰ τους ἔφερεν εἰς κανένα λιμένα τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Ἀσίας. Ἀλλ' οὔτε ἴχνος πλοίου! Μόνον πάγοι πλέοντες καὶ θάλασσα ἀπέραντος καὶ ἔρημος! ... Καὶ ἐδόξαζον μολοντοῦτο τὸν Θεόν, ὅτι εἶχον τοὐλάχιστον τροφὰς ἀρκετάς, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνουν τῆς πείνης, ἐπί τινας ἑβδομάδας ἀκόμη, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν!...

Τὴν 2, 3, 4, 5 καὶ 6 Νοεμβρίου οὐδὲν ἀξιοσημείωτον. Μόνον ὁ ἄνεμος ἔτεινε νὰ κοπάσῃ καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς βόρειον. Ἡ ἡμέρα τώρα μόλις διήρκει δύο ὥρας καὶ τοῦτο ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν φρίκην τῆς θέσεώς των. Τὴν ἑβδόμην Νοεμβρίου, ἡ Καγέττη ἐκτείνασα τὴν χεῖρα πρὸς βορρᾶν, εἶπε:

«Νομίζω ὅτι κάτι βλέπω ἐκεῖ-πέρα, κύριε Σέργιε... Εἶνε ἢ δὲν εἶνε βουνόν;

— Βουνόν; εἶπεν ὁ Γιάννης, ὄχι· θὰ εἶνε ἴσως κανένας πάγος.

Καὶ δι' ἑνὸς τηλεσκοπίου παλαιοῦ καὶ ἀτελοῦς — τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁ Μακρολέλεκας κατὰ τὰς παραστάσεις τοῦ θιάσου, ὅτε ἐδείκνυεν εἰς τὰ πλήθη τοὺς «κατοίκους τῆς Σελήνης» διάφορα δηλαδὴ ἔντομα, τὰ ὁποῖα εἰσῆγεν ἐντὸς τοῦ σωλῆνος, — διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τούτου ὁ Γιάννης ἐπεσκόπησε τὸ ὑπὸ τῆς νεαρᾶς Ἰνδῆς ὑποδειχθὲν μέρος.

«Ἡ Καγέττη ἔχει δίκαιον», εἶπεν ἀμέσως.

Καὶ ἔδωσε τὸ ὀπτικὸν ἐργαλεῖον εἰς τὸν κύριον Σέργιον.

«Ναί, εἶπε καὶ αὐτὸς παρατηρήσας, εἶνε βουνὸν καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ὑψηλόν».

Καὶ μετὰ νέαν ἐξέτασιν ἐβεβαιώθη ὅτι κάποια γῆ εὑρίσκετο πρὸς βορρᾶν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἓξ λευγῶν περίπου.

Τοῦτο ἦτο σπουδαιότατον.

«Καὶ διὰ νὰ ἔχῃ τόσῳ ὑψηλὸν βουνόν, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μεγάλη, εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Πρέπει νὰ εὕρωμεν εἰς τὸν χάρτην τὴν θέσιν της. Οὕτω θὰ καθορίσωμεν καὶ τὴν ἰδικήν μας θέσιν.

— Γιάννη, μοῦ φαίνεται ὅτι βγαίνει καπνὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸ βουνόν, εἶπεν ἡ Καγέττη.

— Λὲς νὰ εἶνε ἡφαίστειον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Σέργιος.

— Ναί, ναί! κ' ἐγὼ βλέπω καπνόν! ἀπήντησεν ὁ Γιάννης, παρατηρήσας πάλιν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

Μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε τὸ σκότος καὶ τὸ βουνὸν δὲν ἐφαίνετο. Ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν του ἤρχισαν νὰ ἐκλάμπουν φλόγες ἀρκετὰ ἰσχυρῶς.

Παρατηρήσαντες τὸν χάρτην, κατόπι μακρῶν ἐρευνῶν καὶ συγκρίσεων, εὗρον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς μεγαλονήσου Βράγκελ, ἡ ὁποία πραγματικῶς μεταξὺ τῶν δύο της μεσημβρινῶν ἀκρωτηρίων ἔχει ἓν ἡφαίστειον ἐν ἐνεργείᾳ, σημειούμενον εἰς τοὺς νεωτέρους χάρτας.

Τούτου βεβαιωθέντος, ἦτο εὔκολον πλέον νὰ ἐννοηθῇ ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ ἐκ πάγου νησίς, ἀφ' ἧς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν Βερίγγειον πορθμόν. Μετὰ τὸν παράκτιον πλοῦν, ἔκαμψε τὸ ἀκρωτήριον Σέρδτσε-Κάμεν, τὸν ὅρμον Κολιουτσίνον, τὸ ἀκρωτήριον Βανκαρέμον, τὸ Βόρειον Ἀκρωτήριον καὶ εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν διώρυγα τὴν χωρίζουσαν τὴν νῆσον Βράγκελ ἀπὸ τὴν ἀκτὴν τῆς χερσονήσου τῶν Τσουζῆς.

Ἀλλ' ἐξερχομένη τῆς διώρυγος, ποῦ θὰ διευθύνετο; Τοῦτο δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ προΐδῃ. Καὶ τὸ δυσάρεστον ἦτο ὅτι πρὸς βορρᾶν οὐδεμίαν ἄλλην γῆν ἐσημείονεν ὁ χάρτης. Ἡ ἀπέραντος ἐκείνη θάλασσα περατοῦται εἰς τοὺς αἰωνίους παγῶνας, τὸ κέντρον τῶν ὁποίων εἶνε αὐτὸς ὁ πόλος!

Ἐν τούτοις, ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀνατολικὸς καὶ ἀρκετὰ ὁρμητικός. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀνυψοῦντο μεγάλα καὶ ἔτυπτον τὴν πλέουσαν νῆσον μὲ τόσην μανίαν, ὥστε ἐκινδύνευεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ διαρραγῇ. Ἐκτὸς τούτου ἔφθανον καὶ μέχρι τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἀπειλοῦντα νὰ παρασύρουν πάντας τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς εὑρισκομένους.

Κατὰ συμβουλὴν λοιπὸν τοῦ κυρίου Σεργίου, ἔλαβον ἀναγκαίας τινὰς προφυλάξεις. Τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Νοεμβρίου εἶχε πέσῃ ἄφθονος χιών· ἐξ αὐτῆς λοιπὸν ἠδυνήθησαν νὰ κατασκευάσουν ἓν πρόχωμα, εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον προσεβάλλετο περισσότερον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ὅλοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ἡ χιὼν ἐπατήθη, ἐκτυπήθη, ἐσκληρύνθη καὶ ἀπετέλεσε στερεὸν ἔρεισμα ὕψους καὶ πάχους τεσσαρωνπέντε ποδῶν. Ἐκτὸς τούτου κατεσκευάσθη καὶ ἓν περίφραγμα ἐκ πάγου πέριξ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὡς θώραξ κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τῶν καταιγίδων. Χάρις εἰς τὰ μέτρα ταῦτα δὲν ἐφοβοῦντο πλέον τὰ κύματα καὶ θὰ ἦσαν ἐπὶ τῆς νησίδος των ἀσφαλεῖς, ἕως οὗ θὰ ἐπάγωνεν ἐξ ὁλοκλήρου ἡ θάλασσα καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των πεζῇ.

Ἀλλὰ τότε θὰ ἠναγκάζοντο νὰφήσουν ἐκεῖ τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν, τὴν μόνην ἀλλὰ τόσῳ πιστὴν καὶ φιλόξενον στέγην τῆς οἰκογενείας! Καὶ θὰ τὴν ἄφιναν ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάγων τῆς πολικῆς θαλάσσης, νὰ χαθῇ ἴσως, νὰ καταστραφῇ διὰ παντός! Ὁσάκις τὸ ἐσυλλογίζετο τοῦτο ὁ Κασκαμπέλ, ὕψου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ κατηρᾶτο τὴν τύχην του, ἀποδίδων εἰς ὑκαιτιότητα ἰδικήν του ὅλα ἐκεῖνα τὰ δεινά, λησμονῶν ὅτι ὠφείλοντο ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς κλέπτας τῆς Σιέρρας Νεβάδας!

Εἰς μάτην ἡ Κορνηλία καὶ οἱ ἄλλοι προσεπάθουν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὁ Κασκαμπέλ ἦτο ἀπαρηγόρητος... Τί ἔγινε λοιπὸν τώρα τὸ θάρρος, ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις τοῦ φιλοσόφου;

Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰπασχολῇ τώρα τὸν κύριον Σέργιον καὶ τὸ ζήτημα τῶν τροφίμων. Ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἐξησφαλισμένην τὴν τροφὴν των μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των ἐπὶ τοῦ πάγου καὶ ἐκεῖθεν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἔφθανον εἰς τὴν σιβηριακὴν ἀκτήν. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ βασισθῇ εἰς τὴν θήραν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ θαλάσσια πτηνὰ διήρχοντο ἀραιότατα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης. Ἡ φρόνησις λοιπὸν ἐπέβαλεν ἀπὸ τώρα ἄκραν οἰκονομίαν περὶ τὴν διανομὴν τῶν τροφῶν.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἡ πλέουσα νῆσος, παρασυρομένη ὁλονέν ὑπὸ τῶν ρευμάτων, ἔφθασε μέχρι τοῦ ὕψους τῶν Ἀνδεγαυΐκων νήσων, κειμένων πρὸς τὰ βόρεια τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΞΙΣ

Ὅποιος θέλει νὰ προφθάξῃ
τὲς πολλὲς δουλειὲς που θἄχῃ,
ὃς ἐργάζεται μὲ τάξι,
κι' ὄχι ὅ,τι κι' ὅπως λάχῃ.

Τακτικὸς 'ς τὰ ἔργ' ἂν μείνῃς,
κάθε τι θὰ κατορθώσῃς·
τῶνα πιάνεις τἄλλ' ἀφίνεις,
τίποτε δὲν θὰ τελειώσῃς.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΩΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΦΥΤΟΦΑΓΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

«Διὰ νὰ φάγωμεν τὸ κρέας ἑνὸς ζῴου, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ το σφάξωμεν, εἴτε μὲ τὸ μαχαίρι, ἂν εἶνε ἀρνί, εἴτε μὲ τοὺς ὀδόντας ἂν εἶνε στρεῖδι, (διότι, μὴ λησμονῆτε ὅτι τὰ ταλαίπωρα στρείδια τὰ μασσῶμεν ζωντανά...).

«Ἂν ἀγαπῶμεν τὰ ζῷα, δὲν πρέπει νὰ τα σφάζωμεν οὔτε μὲ τὸ μαχαῖρι, οὔτε μὲ τοὺς ὀδόντας.

«Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν τὰ ζῷα. Ἄρα ἀφ' οὗ δὲν εὑρέθη ἕως τώρα τὸ μέσον νὰ τα τρώγωμεν χωρὶς νὰ τα σφάζωμεν, — ἡμεῖς δὲν θὰ τα τρώγωμεν ποτέ!

«Ἐπειδὴ ὅμως κάτι πρέπει νὰ τρώγωμεν διὰ νὰ ζῶμεν, ἡμεῖς θὰ ζῶμεν μόνον μὲ φυτά.»

Μὲ αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς, μικροί μου φίλοι, ἔρχονται εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα οἱ φυτοφάγοι. Αὐτοί, βλέπετε, εἶνε οἱ τελειότεροι, οἱ ἀγνότεροι ζωόφιλοι. Δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὸ νὰποστρέφωνται καὶ νὰ καταδιώκουν τοὺς σκληροὺς τυράννους τῶν ζῴων· αὐτοὶ μισοῦν ἐπίσης καὶ τοὺς σφαγεῖς των, τοὺς κρεοκώλας καὶ τοὺς κρεωφάγους. Ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ ζῷα φθάνει μέχρι θυσίας. Τὰ ζῷα, λέγουν, ἔχουν τὸ ἴδιον δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἄρα καὶ τὰ ζῷα πρέπει μόνον διὰ φυσικοῦ θανάτου νὰποθνήσκουν. Κάτω λοιπὸν καὶ τὸ ἀρνὶ τῆς σούβλας, καὶ ὁ ζωμὸς τῆς ὄρνιθος, καὶ ἡ ψαροσουπα, καὶ τὸ ροσβίφ, καὶ ἡ κοτολέτες, καὶ ἡ κρεατόπιτες καὶ ἡ μπριζόλες καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολυποίκιλα καὶ ὀρεκτικώτατα φαγητά, τὰ ὁποῖα μὲ τόσην γνῶσιν μᾶς περιέγραψαν οἱ συναγωνισταὶ τῆς Β' Κυριακῆς, — ἀφ' οὗ διὰ νὰ κατασκευασθοῦν, εἶνε κρῶτον καὶ κύριον, ἀπαραίτητος ὁ θάνατος, ὁ βίαιος καὶ σκληρὸς θάνατος τόσων ἑκατομμυρίων ζῴων, τετραπόδων, πτηνῶν, ἰχθύων, μαλακίων, ὀστρακοδέρμων...

Ἔπειτα — σοῦ λέγουν οἱ φυτοφάγοι, — μήπως ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη νὰ σφάζωμεν τὰ ζῷα; μήπως εἶνε ἀπαραίτητον νὰποθνήσκουν αὐτά, διὰ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος; Πόσαι χιλιάδες τροφῶν ὑπάρχουν ἐκτὸς τοῦ κρέατος! Ὀλίγα φαγητά, ὀρεκτικώτατα καὶ νοστιμώτατα, κατασκευάζονται μὲ φυτά, μὲ λάχανα, μὲ χόρτα, μὲ ἀγκινάρες, μὲ μπάμιες, μὲ ντομάτες, μὲ μελτζάνες μὲ κουνουπίδια, μὲ μανιτάρια, μὲ σπαράγγια, μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἀλεύρια καὶ τὰ ἔλαια καὶ τὰ αὐγά· Ἔπειτα λησμονεῖτε τρὺς θαυμασίους καὶ θρεπτικωτάτους καρπούς, τὴν ζάχαριν, τὸ μέλι καὶ ὅλα τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα καὶ σύνθετα; Ὑπάρχουν ὡραιότερα πράγματα ἀπὸ τὰ γλυκίσματα, ἀπὸ τὲς κομπόστες καὶ ἀπὸ τὰ χίλια τρωγάλια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν ἀπὸ φυτικὰς οὐσίας καὶ ἀπὸ καρπούς;

Σημειώσατε δὲ ὅτι ἡ λέξις καρπὸς ἔχει ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τοὺς εὐλογημένους αὐτοὺς φυτοφάγους, οἱ ὁποῖοι κολακεύονται περισσότερον, ὅταν τοὺς ὀνομάζουν καρποδιαίτους. Ἂν τὸ σῦκον δι' ὅλον τὸν κόσμον εἶνε ὁ καρπὸς τῆς συκῆς, διὰ τοὺς φυτοφάγους τὸ μέλι εἶνε ὁ καρπὸς τῆς μελίσσης, τὸ αὐγὸν ὁ καρπὸς τῆς ὄρνιθος καὶ τὸ γάλα ἢ τὸ βούτυρον ὁ καρπὸς τῆς προβατίνας ἢ τῆς ἀγελάδος! Καὶ ἐπειδὴ τα τρώγουν ὅλ' αὐτά, δι' αὐτὸ βαπτίζονται καρποδίαιτοι. Εἰ δὲ μὴ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ λέγεται κανεὶς φυτοφάγος καὶ νὰ τρώγῃ ἔξαφνα αὐγὰ τηγανιστὰ ἢ μέλι μὲ φρέσκον βούτυρον, — πράγματα, τὰ ὁποῖα καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχουν μὲ τὰ φυτά;

Ἂν τους εἴπῃ κανεὶς ὅτι, ναὶ μὲν καλὴ καὶ ἡ φυτοφαγία, ἀλλὰ τὰ ἐκ κρέατος φαγητὰ εἶνε νοστιμώτερα, τρυφηλότερα, οἱ φυτοφάγοι ἀπαντοῦν μὲ τὸ ῥητὸν τοῦ Χρυσοστόμου: «Τροφὴν καὶ οὐ τρυφήν». Μὲ αὐτὸ ἐννοοῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τρώγει διὰ νὰ ζῇ καὶ ὄχι διὰ νὰ τρυφᾷ. Ὑπάρχουν ἄλλαι τέρψεις, πνευματικαί, καὶ αὐτὰς πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ. Ἂν πάλιν τοὺς εἴπῃ κανεὶς ὅτι ἡ κρεωφαγία καὶ ἑπομένως ἡ σφαγὴ τῶν ζῴων ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, οἱ φυτοφάγοι ἀπαντοῦν ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἠθικοὶ λόγοι πού τους κάμνουν νὰπέχουν τοῦ κρέατος, ἀλλὰ καὶ ὑγιεινοί. Δηλαδὴ ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὴν αἱματοχυσίαν, τοὺς φοβίζει ἡ ἰδέα ὅτι τὸ κρέας βλάπτει καὶ ἐξαντλεῖ ταχέως τὸν ὀργανισμόν, ἐν ᾧ ἀπεναντίας ἡ φυτικὴ τροφὴ τον διατηρεῖ, δι' ὃ καὶ οἱ φυτοφάγοι εἶνε οἱ μακροβιώτατοι τῶν ἀνθρώπων. Κεφάλια ἀγύριστα τελοσπάντων αὐτοὶ οἱ φυτοφάγοι! Ὅ,τι νὰ τους 'πῇς, ἔχουν νὰ σου δώσουν τὴν ἀπάντησιν! Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἰατροὶ βεβαιόνουν ὅτι τὸ κρέας δὲν βλάπτει διόλου καὶ οἱ φυσιολόγοι κηρύττουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει τόσον φυτοφάγος ὅσον καὶ κρεωφάγος.

Ἡ φυτοφαγία εἶνε μία παράδοξος αἵρεσις, φυτρώσασα καὶ ἐξαπλωθεῖσα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, προπάντων δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἰς τὸ Λονδῖνον π.χ. ὑπάρχουν σήμερον τεσσαράκοντα ἑστιατόρια, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀποκλειστικῶς διὰ φυτοφάγους. Νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἤθελα νὰ δοκιμάσω ὀλίγον τὰ φαγητά των, διότι, καθὼς ἤκουσα, ἡ μαγειρική των, ἠναγκασμένη νὰντικαθιστᾷ τὸ κρέας, ἐφεῦρε νέα φαγητά, τὰ ὁποῖα πολὺ ἐπαινοῦνται. Ἀλλὰ νὰ γίνω ἐντελῶς καρποδίαιτος, ἄ, μπᾶ, μπᾶ, Θεὸς φυλάξοι... Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα — ἐκτὸς τῶν πτωχῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι φυτοφαγοῦν ἐξ ἀνάγκης, — ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἐκ συστήματος φυτοφάγοι. Ὁ γνωστότερος μεταξὺ αὐτῶν ἦτο μέχρι τινὸς ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης, συγγραφεύς, ἤδη καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσε καὶ διαφόρους πραγματείας ὑπὲρ τῆς φυτοφαγίας. Ὁ Δρακούλης ἔχει νὰ φάγῃ κρέας τοὐλάχιστον δεκαπέντε ἔτη! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἔπαθεν οὔτε ἡ ὑγεία του, οὔτε ἡ εὐφυΐα του. Μίαν φορὰν τον εἶδε κάποιος τρώγοντα ἓν αὐγὸν καὶ τον ἠρώτησε, διὰ νὰ τον πειράξῃ:

— Καὶ τὸ αὐγὸν αὐτὸ που τρώγεις, δὲν εἶνε μία ζωή, τὴν ὁποίαν καταστρέφεις;

— Ἀλλὰ τί ἤθελες, ἀπήντησεν ὁ Δρακούλης, νὰ το ἀφήσω νὰ γίνῃ κόττα, διὰ νὰ τῆς κόψῃς τὸ λαιμό;

Κεφάλια ἀγύριστα τελοσπάντων αὐτοὶ οἱ φυτοφάγοι! Σᾶς συμβουλεύω, μικροί μου φίλοι, νὰ μὴ τους μιμηθῆτε ποτὲ καὶ νὰ τρώγετε πάντοτε ὅ,τι σᾶς δίδουν οἱ γονεῖς σας! Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον. Ἂς εἴμεθα ζωόφιλοι, ἀλλὰ μέχρις ἑνὸς βαθμοῦ. Ἡ ὑπερβολή, βλέπετε, εἶνε πάντοτε γελοία.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Κάποιος ἄνθρωπος σκλαβώνει
ἕναν ἀετὸ 'ς τὸ χιόνι,
καὶ μὲ δάχτυλα σκληρὰ
τοῦ μαδάει τὰ φτερὰ
καὶ σὰν πετεινὸ τὸν κλείνει
μὲ τὴς ὄρνιθες νὰ μείνῃ.

Μὰ ὁ ἀετὸς μεγάλη
Προσβολὴ το θεωρεῖ,
'ς τὸ βασιλικὸ κεφάλι
νὰ φορέσῃ τὸ λαρὶ
καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ
'ς τὴν αὐλὴ οὔτε νὰ φάῃ.

Τέλος ὅμως μιὰν ἡμέρα
καὶ γι' αὐτὸν ἀλλάζ' ἡ σφαῖρα:
ἕνας πλούσιος πληρώνει,
π' ἀγαποῦσε τὰ πουλιά,
καὶ εὐθὺς ἐλευθερώνει
τῶν πουλιῶν τὸν Βασιλειᾶ.

Εἰς τὸν ἐλευθερωτὴ του
ποῦ χρωστοῦσε τὴ ζωή του,
συλλογιέται μόνος τώρα
τί νὰ του χαρίσῃ δῶρα,
πῶς νὰ τον εὐχαριστήσῃ
πρὶν γιὰ πάντα τον ἀφήσῃ.

Καὶ πετῶντας σὰν ἀέρι
βλέπει ποὔτριβε τὴ φτέρη
κουβιοκέφαλος λαγός.
Καὶ σὰν πρῶτος κυνηγός
μὲ τὰ νύχια του τὸν πέρνει
καὶ 'ς τὸν πλούσιο τὸν φέρνει.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΑ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«Πῶς; γιατὶ αὐτὰ τὰ δύο ποντικάκια περπατοῦν μὲ μπαστούνια; Σὰν τί νὰ ἔπαθαν;»

Διὰ νὰ το μάθετε, καλά μου παιδιά, ἀκούσατε τὴν συνομιλίαν που κάμνουν εἰς τὸν δρόμον. Πρέπει ὅμως νὰ σας εἰπῶ πρῶτα ὅτι εἶνε δύο ἀδελφάκια: ἕνα κορίτσι, (τὸ μεγαλήτερο, αὐτὸ που φορεῖ καὶ ἕνα μανδῆλι εἰς τὸ κεφάλι) καὶ ἕνα ἀγόρι. Τὸ κορίτσι ὀνομάζεται Στακτερή, τὸ ἀγόρι Μαυρῖκος τῆς οἰκογενείας Ποντικοπούλου.

— Δός μου τὸ χέρι σου, Στακτερή μου, ἔλεγεν ὁ Μαυρῖκος. Τὸ ποδάρι μου πονεῖ πολύ. Μὲ ὅλον τὸ μπαστοῦνι, δὲν μπορῶ νὰ πάρω βῆμα. Ἐσὺ πῶς ἀκούγεσαι;

— Ἄ, ὄχι· ἀπήντησεν ἡ Στακτερή. Ἐγώ, δόξα τῷ Θεῷ, εἶμαι καλλίτερα. Μὲ τὸ μπαστοῦνι περπατῶ ἀρκετά. Τί καλὰ ποῦ βρέθηκαν ἐκεῖ καὶ αὐτὰ τὰ ξυλάκια! Νὰ τὸ χέρι μου... πιάσε το καλά.

— Ἄλλη φορὰ ὅμως, τί νὰ σου 'πῶ, εἶπεν ὁ Μαυρῖκος, δὲν τρώγω τυρί, χωρὶς τὴν ἄδειαν τῆς μητέρας, χρυσὸ νὰ εἶνε!

— Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ἡ Στακτερή, ὅταν εὑρίσκεται μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο κλουβί που λίγο ἔλειψε νὰ μας κλείσῃ μέσα.

— Νὰ ἰδῇς ποῦ αὐτὸ θὰ εἶνε ἐκεῖνό που λέγουν ποντικοπαγίδα καὶ πού μας εἶπε ἡ μητέρα νὰ το προσέχουμε πολύ, εἶπεν ὁ Μαυρῖκος. Ὤχ! ὤχ! τὸ ποδαράκι μου! Πρέπει νὰ το ἑστραγγούλισα καὶ θὰ ἔχουμε ἱστορίες!

— Δὲν εἶνε τίποτε. Κάμε θάρρος νὰ φθάσουμε 'στὸ σπίτι. Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ εἰπῶ ὅτι φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμε, εἶπεν ἡ Στακτερή. Ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι ἠμπορούσαμε νὰ κλεισθοῦμε ἐκεῖ μέσα καὶ ὕττερα νὰ ἔλθουν οἱ Γίγαντες νὰ μας πιάσουν καὶ νὰ μας σκοτώσουν!

— Ἀνατριχιάζω ποῦ τ' ἀκούω! εἶπεν ὁ Μαυρῖκος. Ἡ εὐχὴ τῆς μητέρας μᾶς ἐφώτισε μόλις ἀκούσαμε τὸ τρίξιμο ἐκεῖνο, νάφησωμε τὸ τυρὶ καὶ νὰ τρέξωμε 'στὴν πόρτα. Λίγο ἀκόμη ἂν ἀργούσαμε, ἐτελείωσε. Εἶδες μὲ τί δύναμι καὶ μὲ τὶ κρότο ἔπεσε ἡ πόρτα πού μας ἐμάγκωσε τὰ πόδια;

— Αὐτὸ λοιπὸν ἂς μας γίνῃ μάθημα· εἶπεν ἡ Στακτερή. Νάκοῦμε τὴ μητέρα καὶ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν εἴμεθα λαίμαργα καὶ παρήκοα παιδιά, γιατὶ ἄσχημα θὰ τελειώσουμε.

Καὶ τὰ δύο ποντικάκια ἔφθασαν κοῦτσα-κοῦτσα εἰς τὴν φωλεάν των, ὅπου τα ἐπεριποιήθη καὶ τα ἐγιάτρευσεν ἡ κυρία Ποντικοπούλου.

Εὐτυχῶς ἡ θεραπεία των ἦτο εὔκολος καὶ μόνον ὀλίγας ἡμέρας ἔμειναν εἰς τὰ κρεβατάκια των τὰ ποντικάκια. Ἀλλὰ τὸ πάθημα τοῖς ἔγινε μάθημα καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Στακτερὴ καὶ ὁ Μαυρῖκος ἦσαν τὰ πλέον καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 235)

— Μάλιστα, ὁρίστε! ἀπήντησεν ἐκείνη ψυχρῶς. Εἶμαι πολὺ ἀπησχολημένη σήμερα· ἀλλὰ θὰ κούσω τί ἔχεις νὰ μου εἰπῆς.

Καὶ ἐκάθησεν ἀξιοπρεπῶς πρὸ τοῦ γραφείου της, ἐξακολουθήσασα νὰ ποσφραγίζῃ τὰς ἐπιστολάς της.

— Ἦλθα νὰ σας εἴπω, εἶπε μὲ κάποιον ἀγῶνα καὶ δισταγμὸν ὁ Φίλιππος, ἐνῷ ἐκκοκίνισαν τὰ μάγουλά του καὶ ἔτρεμον τὰ χείλη του — ἦλθα νὰ σας εἴπω ὅτι δὲν πρέπει νὰ μαλώσετε τὸν κύριον Βασέτον. Αὐτὸς δὲν ἤξευρε τίποτε... δέν σας εἶπε ψεύματα.. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μή τον μαλώσετε.

— Τὸν Βασέτον; Τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ Βασέτος; Τί θέλεις νὰ 'πῇς;

— Ὕστερά τα ἔμαθεν ὁ Βασέτος, ἀφοῦ ἐτελείωσαν ὅλα· ὑπέλαβεν ὁ Φίλιππος. Εἶχα κρυφθῇ χωρὶς νὰ τῳ εἴπω τίποτε, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κελλαριοῦ. Δέν με εἶδε... Ἐγὼ ἴσως πρέπει νὰ τιμωρηθῶ. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τιμωρηθῇ ἐκεῖνος. Ἐφάνη πάντα καλὸς πρὸς ἐμὲ καὶ τον ἀγαπῶ.

— Ἄ, ἔτσι ἔ; Βλέπω ὅτι ὁ κύριος Βασέτος εἶνε συνένοχός σου εἰς ὅλα τὰ παιχνίδια πού μας παίζεις, εἶπεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα. Ἐξακολούθησε, σὲ παρακαλῶ, ἐξακολούθησε... Ἕως τώρα δὲν ἐνόησα καθόλου τί θέλεις νὰ 'πῇς, παρὰ μόνον ὅτι ἄλλο δὲν ξεύρεις παρὰ νὰ κάμνῃς τὸ σπίτι ἄνω-κάτω καὶ ὅτι εἰς αὐτὸ σὲ βοηθῇ ὁ Βασέτος.

— Ποτὲ δέν μ' ἐβοήθησε νὰ κάμω τίποτε κακὸν ὁ κύριος Βασέτος! ἀπήντησε σταθερῶς τὸ παιδίον. Ἐγὼ μόνος μου ἠθέλησα... ἠθέλησα — ὦ, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, — νὰ κάμω τῆς Λουκίας μίαν ἀστειότητα. Ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦτο νὰ της κάμω κακόν. Ὄχι! Ποτὲ δὲν θὰ ἔβλαπτα ἐγὼ ἕνα κορίτσι, οὔτε καὶ ἂν μ' ἔβλαπτε ἐκεῖνο. Ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζα πάλιν ὅτι θὰ ἔκαμνα ἔγκλημα, ἂν ἄφινα ἕνα ἄσπρο πραγματάκι νὰ τρέξῃ εἰς τὸ πάτωμα, διὰ νὰ τὴν τρομάξω λιγάκι.

— Ἄ, ὥστε το ὁμολογεῖς; ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ θριαμβευτικῶς. Καλὰ λοιπὸν το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰπατηθῇ ἡ Λουκία μου!

— Πραγματικῶς εἶδε ἕνα πρᾶγμα ἄσπρο. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἄσπρο πρᾶγμα δὲν ἦταν κανένα ἀπὸ τὰ «παιδιὰ» τοῦ πάτερ—Ἰωσήφ!

— Τί εἶνε πάλι αὐτὰ τὰ παιδιά, ποῦ λέγεις αἰωνίως; Δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Πράγματι, ἦταν ἕνα ποντικάκι.

ἀλλὰ ὄχι ζωντανόν. Τὸ κατεσκεύασα μόνος μου ἀπὸ ἕνα ἄσπρο κουρελάκι· γιὰ οὐρὰ τοῦ ἔβαλα ἕνα σειρῆτι καὶ γιὰ μάτια δυὸ μαῦρες χάνδρες, ποῦ εἶχαν πέσῃ ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Μαντμαζέλ.. τῆς βρῆκα κάτω... Τὸ ἔδεσα μὲ μιὰ μακρυὰ κλωστὴ μαύρη, ἐκρατοῦσα τὴν μίαν ἄκρην καὶ το ἔβαλα εἰς τὸν προθάλαμον, εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἡ Λουκία. Ἅμα ἐτραβοῦσα τὴν κλωστή, τὸ ποντίκι ἐπερπατοῦσε. Ὅταν το εἶδε λοιπὸν ἡ Λουκία, ἔβγαλε τὲς φωνές, γιατὶ τὸ ἐνόμισε ἀληθινό. Τὸ ἴδιο ἐνόμισε καὶ ἡ Ἑλένη καὶ το ἐκυνήγησε μὲ τὴν ὀμπρέλλα της. Ὅταν τα εἶδε αὐτά, ἐφοβήθηκα μὴν ἀνακαλυφθῇ τὸ πρᾶγμα, ἐτράβηξα τὴν κλωστὴ καὶ ἔτσι ἐφάνη ὅτι τὸ ψευτοποντίκι ἔτρεξε κ' ἐμβῆκε εἰς τὸ κελλάρι. Τότε ἡ Λουκία ἐλιποθύμησε, ἐτρέξατε ἐσεῖς καὶ ἐγὼ ἀνέβηκα γρήγορα-γρήγορα εἰς τὸ δωμάτιό μου, πολὺ λυπημένος, διότι τὸ ἀστεῖόν μου εἶχε τόσῳ κακὸν τέλος καὶ διότι ἡ Λουκία ἐφοβήθηκε περισσότερον ἀφ' ὅσον ἤθελα. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δέν σας εἶπα ψεύματα καὶ ὅτι ἡ Λουκία δὲν εἶδε κανένα ἀπὸ τὰ ποντίκια τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ!

Καὶ ὁ Φίλιππος ἀνεστέναξεν ἐκ βαθέων, ὡς ἀνακουφισθεὶς ἀπὸ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν συνείδησιν. Καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν, περιμένων τὸ ἀποτέλεσμα.

— Τί ὑποκρισία! τὶ κατεργαριά! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ. Κρῖμα τὰ τόσα πού μου εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος περὶ τῆς εἰλικρινείας σου. Ὡραία εἰλικρίνεια μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Καμμιὰ κατεργαριά! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, ἀνυψώσας πάλιν τὴν κεφαλήν. Ἐγὼ δὲν εἶπα κανένα ψεῦμα. Ἡ Λουκία δὲν εἶδε οὔτε τὴν Μπαμμπακοῦν, οὔτε τὴν Χιονοῦν, οὔτε κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀθῷα ποντίκια τοῦ πάτερ Ἰωσήφ. Εἶδε μόνον τὸ ψεύτικο ποντίκι που ἔκαμα ἐγώ. Λυποῦμαι πολὺ που ἐτρόμαξε τόσον ἡ Λουκία· ἀλλὰ δέν το ἤθελα καὶ σας παρακαλῶ πολὺ-πολὺ νὰ με συγχωρήσετε!

— Νὰ σε συγχωρήσω; ὑπέλαβε μὲ θυμὸν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ. Ὄχι μόνον δὲν θὰ σε συγχωρήσω, ἀλλ' ἀπεναντίας θὰ ἐπιμείνω νὰ τιμωρηθῇς πολὺ αὐστηρῶς. Πρέπει νὰ μάθῃς ἐπὶ τέλους ὅτι δέν σου ἐπιτρέπεται νὰ κάμνῃς τέτοια ἀστεῖα μαζί μου!

— Πολὺ καλά, ἀπήντησε τὸ παιδίον· τιμωρήσατέ με, διότι μοῦ ἀξίζει· ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ μὴ τιμωρήσετε τὸν κύριον Βασέτον, ἀφ' οὗ, καθὼς βλέπετε, αὐτὸς δὲν πταίει διόλου.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μου 'πῇς τί θὰ κάμω καὶ τί δὲν θα κάμω. Ἐγὼ ξεύρω πολὺ καλά. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ διατάξω τὸν Βασέτον νὰ βγάλῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι μου αὐτὲς τὲς λέρες!

— Ποιὲς λέρες; Δὲν πιστεύω νὰ ὁμιλῆτε ἔτσι διὰ τὰ «παιδιὰ» τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ; εἶπεν ὁ Φίλιππος ἔντρομος. Δὲν εἶνε λέρες· εἶνε πολὺ εὔμορφα, πολὺ φρόνιμα καὶ πολὺ καθαρὰ ποντικάκια, ἀφοῦ ἐγὼ καθαρίζω τὸ κλουβί των κάθε πρωΐ. Ὤ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μή τα διώξετε!

— Ὄχι, θά τα διώξω! Ἀρκετὰ ὀπέρερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐμβῆκαν εἰς τὸ σπίτι μου αὐτὰ τὰ καταραμένα ζωάρια! Εἶνε καιρὸς νὰπαλλαχθῶ πλέον ἀπὸ αὐτά. Θά το κάμω καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ! προσέθεσεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ στρέφασα τὰ νῶτα πρὸς τὸ παιδίον ἀποτόμως καὶ κηρύξασα οὕτω τὸ πέρας τῆς συζητήσεως. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος ἐπέμεινεν.

— Ὤ, σᾶς παρακαλῶ, κυρία, σᾶς ἐξορκίζω, εἶπε μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν. μὴν εἰπῆτε νὰ τα διώξουν. Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ τἀφήσω νὰ φύγουν. Ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ μού τα ἐναπιστεύθη. Ὤ, σᾶς παρακαλῶ, μὴ το κάμετε αὐτό!

Καὶ, παρασυρθεὶς ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ταραχήν του, ὁ Φίλιππος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς λαίδης Ἔνσβορτ καὶ ἀνύψωσε πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς του, γεμάτους δάκρυα.

— Ἄφησέ τα αὐτά, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ δὲν κάμνεις τίποτε, ἀπήντησεν ἐκείνη ἄκαμπτος. Θέλω νὰ καθαρισθῇ τὸ σπίτι μου ἀπὸ αὐτὸ τὸ μίασμα. Ἐτελείωσε! Ἠμπορεῖς τώρα νὰ πηγαίνῃς.

Καὶ ἀπώθησε μὲ θυμὸν τὴν χεῖρα τοῦ Φιλίππου.

Δυστυχῆ Φίλιππε! Οὐδέποτε ὑπέθετες ὅτι ἡ τιμωρία σόυ θὰ ἦτο τόσον σκληρά...

Ἡ ἀπόφασις ἐκείνη τον ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν. Ἤρχισε τὰ κλάματα καὶ συνάψας τὰς χεῖρας ἔλεγε:

— Ἄχ, τί θὰ γίνουν! Εἶνε τόσον ἀδύνατα πλάσματα! Θὰ φοφήσουν τὰ καϊμένα! Καὶ τί θὰ 'πῇ ὁ πάτερ-Ἰωσὴφ ὅταν θὰ γυρίσῃ καὶ δὲν θὰ ἔχω νὰ του δώσω τὰ παιδιά του; Τοῦ ὑπεσχέθηκα νὰ τα φροντίζω καὶ νὰ τα περιποιοῦμαι. Πόσον θὰ λυπηθῶ, ἂν δὲν εἰμπορέσω νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου! Τὰ καϊμένα μου. Τἀγαπῶ καὶ μάγαποῦν... Σὲ λίγο θὰ φύγωμεν, θὰ γυρίσωμεν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην. Ἀφήσετέ με νὰ τα ἔχω ἐδῶ ἕως τότε. Θὰ σάς το χρεωστῶ γιὰ μεγάλη χάρι, θὰ κάμνω ὅτι ἠμπορῶ διὰ νὰ σας εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ πειράξω ποτὲ πειὰ τὴν Λουκία. Ὤ, σᾶς παρακαλῶ! Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς πολύ, ἂν μου ἐπιτρέψετε νὰ τα κρατήσω.

«Ἐξαίφνης ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἐφρικίασε καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἐπὶ τοῦ παιδίου.» (Σελ. 245, στήλ. γ'.)

Ἐξαίφνης ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἐφρικίασε καὶ ἀνορθωθεῖσα ἀποτόμως, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ παιδίου κατατεταραγμένη. Τόνοι τινὲς τῆς ἱκετευτικῆς καὶ θρηνώδους ἐκείνης φωνῆς διεπέρασαν τρόπον τινὰ τὴν καρδίαν της. Τῇ ὑπενθύμισαν ἄλλους τόνους οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀντηχήσῃ εἰς τὰ ὦτά της ἄλλοτε, πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ἐκφράζοντες, ὡς αὐτοί, τὴν λύπην ἑνὸς ἄλλου παιδίου. Ὁ θυμός της παρῆλθεν αὐτοστιγμεί· δάκρυα θερμὰ ἐκλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς της. Καὶ μεθ' ὅλας της τὰς προσκαθείας νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν της, ἡ φωνή της ἔτρεμεν ὅταν εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον:

— Καλά, ἡσύχασε. Ἀφ' οὗ ἀγαπᾷς τόσον τὰ συχαμερὰ αὐτὰ ζῷα, κράτησέ τα. Ἀλλὰ μή μου τ' ἀναφέρῃς πειά, σὲ παρακαλῶ, καὶ κύτταξε εἰς τὸ ἑξῆς νὰ εἶσαι φρονιμώτερος καὶ νὰ μὴ πειράζῃς πειὰ τὴ Λουκία. Ἔλα, σκούπισε

τὰ μάτια σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος πλήρης χαρᾶς, ἐνῷ μειδίαμα ἐφώτιζε τὸ ροδόχρουν του πρόσωπον, λάμπον ὡς ἡλιακὴ ἀκτὶς μετὰ τὴν βροχήν. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν καλωσύνην σας καὶ σας ὑπόσχομαι νὰ μὴ πειράξω ποτὲ πειὰ τὴ Λουκία, οὔτε καὶ ἄν με πειράξῃ ἐκείνη. Ἀλλὰ δέν θα τιμωρήσετε τὸν κύριον Βασέτον· ἀλήθεια;

— Θὰ ἰδῶ, θὰ ἰδῶ... τοῦ ἄξιζε μιὰ τιμωρία... ἀλλὰ πρὸς χάριν σου θὰ παραβλέψω τὴν διαγωγήν του εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Οὐδέποτε ἡ λαίδη Ἔνσδορτ εἶχεν ὁμιλήσῃ οὕτω πρὸς τὸν Φίλιππον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μάλιστα ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ παιδίον καὶ νὰ το θλίψῃ ἐπὶ τοῦ στήθους της· ἀλλ' ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ το ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου χωρὶς ἄλλο δεῖγμα εὐνοίας. Ἡ ὑπερήφανος γυνὴ ἐπάλαιεν ἀκόμη κατὰ τοῦ γοήτρου τοῦ ἰσχυροῦ, τὸ ὁποῖον την ἤλκυε πρὸς τὸν Φίλιππον. Μολοντοῦτο δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ εἴπῃ καθ' ἑαυτὴν, ἐνῷ παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ παιδίον ἐξερχόμενον:

— Περίεργον πρᾶγμα τῳόντι! Πῶς με ἄλλαξεν ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδί! Διὰ μίαν στιγμὴν ἠσθάνθην δι' αὐτὸ ὅ,τι θὰ ἠσθανόμην ἂν ἦτο ἰδικόν μου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΝ

Ἀκούσατε, μικροί μου ἀναγνῶσται, τί ἔπαθεν ἕνα περιστέρι, καὶ μὴ παραπονᾶσθε ὅτι οἱ γονεῖς σας εἶνε πολὺ ἀπαιτητικοὶ καὶ σκληροί, ἂν θέλουν νὰ ἐνδύεσθε μόνοι σας τὸ πρωΐ, νὰ ἔχετε καθαρὰ τὰ τετράδιά σας, νὰ ἠξεύρετε καλὰ τὰ μαθήματά σας καὶ νὰ κάθεσθε φρόνιμα εἰς τὸ τραπέζι... Ὦ, τὸ καϊμένο τὸ περιστεράκι ἦτο πολὺ πλέον δυστυχὲς ἀπὸ σᾶς!

Ἀκούσατε καὶ κρίνατε.

Παρὰ τὰς ὄχθας μικροῦ ποταμοῦ, ἠγείρετο λευκὴ οἰκία, σκιαζομένη ἀπὸ γηραιὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀπέκρυπτον σχεδὸν καθολοκληρίαν. Πλησίον τῆς οἰκίας ὑπῆρχε κομψὸς περιστερεών, γεμάτος ἀπὸ πτερωτοὺς κατοίκους, πάσης ἀποχρώσεως καὶ πάσης ἡλικίας. Τὰ περιστέρια αὐτὰ ἦσαν τὰ εὐτυχέστερα τοῦ κόσμου! εἶχον τὴν ἐλευθερίαν των ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχυρον ἄφθονον διὰ νὰ κάμνουν τὰς φωλεάς των καὶ δύο χαριτωμένα κοριτσάκια τὰ ὁποῖα τὰ ἐτάγιζαν, τὰ ἐπεριποιοῦντο καὶ τα ἠγάπων.

Τὰ κοριτσάκια εἶχον δώσῃ ἀπὸ ἓν ἀνθρωπινὸν ὄνομα εἰς ὅλους τοὺς μικρούς των φίλους· τοὺς ἔλεγαν Πέτρον, Παῦλον, Ἰωσήφ, Βενιαμὶν, Ροζαλίαν, Βεργινίαν, Καλλιόπην κτλ. κτλ.

Ἡ εὐτυχία ἐβασίλευεν ἐκεῖ ἀνέφελος, ὅταν μίαν ἡμέραν—ἀπαισίαν ἡμέραν,—ἡ νεαρὰ περιστερὰ Ροζαλία, πετῶσα ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον εἰς τὸν κῆπον, συνέλαβε τὴν ὁλεθρίαν ἰδέαν, ὡθουμένη ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς περιεργείας, νὰ πλησιάσῃ μίαν ὑψηλὴν καπνοδόχον, ἐγειρομένην ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας. Ἐκάθησεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς μαύρης ἐκείνης ὀπῆς, ἔσκυψε πλαγίως τὸ κεφαλάκι της καὶ ὕστερα τὸ ἔσκυψεν ἐμπρός, ζητοῦσα νὰ διακρίνῃ μέσα εἰς τὸ σκότος.

Ἀμέσως την κατέλαβε σκοτοδίνη, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μαύρην ἄβυσσον τοῦ καπνοδόχου σωλῆνος. Ἐσταμάτησεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἡ ὁποία κάπως ἐξεῖχε. Προσπαθεῖ νὰ ἐλθῃ πάλιν· κινεῖ ἀπεγνωσμένως τὰ πτερά της. Ἀλλὰ ματαίως! δὲν ἔχει πλέον τὴν δύναμιν καὶ μένει ἐκεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ... Τί νὰ κάμῃ;

Συλλογίζεται μὲ πόνον τὰ αὐγά της, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐμπιστευθῇ δι' ὀλίγον εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ φοβεῖται μήπως ἐκεῖνος βαρεθῇ καὶ τ' ἀφήσῃ, βλέπων ὅτι ἡ σύζυγός του ἀργεῖ τόσον... Καὶ κλαίει, κλαίει τὸ δυστυχισμένο περιστέρι· ὄχι τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ τὰ δύο του αὐγά, τὰ κάτασπρα, τὰ εὔμορφα, τὰ στρογγυλὰ πού τὰ γαπᾷ τόσον! Καὶ ἐκτὸς τούτου πεινᾷ ἡ Ροζαλία, καὶ διψᾷ, καὶ εἶνε κατασυντετριμμένη, ἀσθενής... Ἀλλοίμονον! Θὰ ἀποθάνῃ λοιπὸν ἐκεῖ, χωρὶς καμμίαν βοήθειαν; Καὶ βλέπει μὲ πόθον τὸν μικρὸν κύκλον τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, τὸν ὁποῖον ὁρίζει ἡ ὀπὴ τῆς καπνοδόχου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της.

Πολλαὶ ὧραι παρῆλθον μὲ τὰς ἀλγεινὰς αὐτὰς σκέψεις· ὁ ἥλιος δύει· μετ' ὀλίγον ἴσως θὰ κλείσουν τὸν περιστερεῶνα καὶ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἡ θέσις της τῇ φαίνεται ἀκόμη δεινοτέρα, ἀκόμη σκληροτέρα... Καὶ ἡ πεῖνά της αὐξάνει καὶ ἡ δίψα της διπλασιάζεται· καὶ πᾶσα προσπάθειά της πρὸς ἔξοδον καὶ σωτηρίαν, μένει χωρὶς ἀποτέλεσμα... Ἀλλοίμονον!

Τώρα εἶνε νύξ, σκότος... οὐδεὶς θόρυβος ἀκούεται... Ἡ δυστυχὴς Ροζαλία καταλαμβάνεται ὑπὸ ὕπνου βαρέως καὶ βλέπει ὄνειρον, ὅτι ὅλα τὰ περιστέρια τοῦ περιστερεῶνος πίπτουν εἰς ἰσαρίθμους καπνοδόχους. Ὁ ἐφιάλτης αὐτὸς τὴν ἀφυπνίζει ἀποτόμως κατὰ τὴν αὐγὴν καὶ βλέπει πάλιν ἐκεῖ ὑψηλὰ τὸν μικρὸν φωτεινὸν κύκλον τῆς καπνοδόχου της. Ἡ θέα τοῦ τεμαχίου ἐκείνου τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος δι' αὐτὴν τὸ ἄπειρον, τὴν ἐλευθερίαν, τῇ ἀποδίδει ὅλον της τὸ θάρρος. Καὶ μολονότι αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν της πολὺ ἀδύνατον, κινεῖ τὰς πτέρυγας μανιωδῶς. Ὁ θόρυβος τῶν πτερύγων της, καθὼς κτυποῦν εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ σωλῆνος, τὴν τρομάζει καὶ σταματᾷ ἀπογοητευμένη καὶ κατάκοπος.

Ἀλλ' ἰδού, ἤνοιξαν πάλιν τὸν περιστερεῶνα... Ἀκούει καθαρῶς τοὺς συγγενεῖς της, τοὺς φίλους της, ἱπταμένους ὑπεράνω τῆς στέγης, διασχίζοντας τὸν ἀέρα, εὐτυχεῖς, διότι ἐπανεύρισκον τὴν ἐλευθερίαν, τῆς ὁποίας τοὺς εἶχε στερήσῃ ἡ νύξ. Καὶ ἡ Ροζαλία, ἡ δυστυχὴς φυλακισμένη, ἤθελε νὰ τους φωνάξῃ, νὰ τους εἰδοποιήσῃ ὅτι εἶνε ἐκεῖ... Ἀκούει τὴν φωνὴν των, ἀκούει τὰ πτερυγίσματά των· ἀλλ' ἐκεῖνοι, φεῦ! δὲν ἀκούουν τὸ παράπονόν της, τὴν θρηνώδη της φωνήν...

Διπλασιάζει τότε τοὺς θρήνους καὶ ἀποχαιρετᾷ κατὰ διάνοιαν ὅλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὑπεραγαπᾷ καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ ἐπανίδῃ.

Καὶ αἱ δυνάμεις της ἐλαττοῦνται ὁλονέν. Δυστυχία! Πῶς πεινᾷ! πῶς διψᾷ! πόσον εἶνε ἐξηντλημένη! πόσον ἡ ἡμέρα τῇ φαίνεται μακρὰ καὶ πόσον βραδύνει ὁ θάνατος!

Ὁ ἥλιος τώρα φωτίζει ὀλιγώτερον· τὸ ψῦχος ἀγγέλλει τὸ τέλος τῆς ἡμέρας· καὶ ἡ Ροζαλία συλλογίζεται πάλιν μετὰ τρόμου ὅτι θὰ κλείσουν μετ' ὀλίγον τὸν περιστερεῶνα, ὅπως καὶ χθές, χωρὶς αὐτὴ νὰ ἐπιστρέψῃ! Καὶ αἰσθάνεται ἐξαίφνης μίαν δύναμιν ὑπερφυσικήν, τὴν δύναμιν τῆς ἀπογνώσεως, κινεῖ τὰς πτέρυγας μὲ ὁρμὴν καὶ νά, φθάνει ὑψηλὰ καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχον... Εἶνε ζαλισμένη, κλονίζεται... ἀλλὰ κάμνει μίαν τελευταίαν ἀκόμη προσπάθειαν καὶ φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὸν περιστερεῶνα, ὅπου πίπτει ἐξηντλημένη, μὴ ἔχουσα δύναμιν οὔτε νὰ φάγῃ.

Ὁ σύζυγός της, καθὼς την εἶδε, ἐρρίφθη ἐπάνω της πλήρης θυμοῦ καὶ ἤρχισε νὰ την κτυπᾷ μὲ τὸ ράμφος του, διὰ νὰ την τιμωρήσῃ διὰ τὴν ἀπουσίαν της. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν ἀθλίαν της κατάστασιν—ἡ δυστυχὴς οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ ἠδύνατο διὰ νὰ δικαιολογηθῇ!—τὴν ἄφησεν ἐκεῖ καὶ ἐπέστρεψε μελαγχολικῶς εἰς τὴν φωλεάν των.

Καὶ μένει ἐκεῖ ἡ Ροζαλία ἀκίνητος, αἰσθανομένη ὅτι ἀποθνήσκει, ἀλλ' εὐτυχής. Τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἀποθάνῃ μέσα εἰς τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην τρύπαν, ἀλλ' εἰς τὸν περιστερεῶνά της, ἐν μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν της! Ναί, εἶνε εὐτυχής. Ἐν τούτοις τὴν ἐπομένην πρωΐαν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποθάνῃ καὶ τὰ δύο χαριτωμένα κοριτσάκια, ὅταν ἦλθαν νὰ νοίξουν τὸν περιστερεῶνα, τὴν εἶδαν, τὴν ἐπῆραν, τὴν ἐπεριποιήθησαν καὶ της ἔδωσαν νὰ φάγῃ.

Ἡ Ροζαλία ἐσώθη· Αἱ δυνάμεις της ἐπανῆλθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Καὶ μόλις ἠμπόρεσε νὰ σταθῇ καὶ νὰ πετάξῃ, ἐσπευσεν εἰς τὴν φωλεάν της νὰ ἐπαναύρῃ τὰ αὐγά της, τὰ μικρὰ της ἄσπρα αὐγά, τὰ φίλτατα! Ἀλλὰ φεῦ! τὰ αὐγὰ εἶνε κρύα, καὶ τὰ καϊμένα τὰ περιστεράκια ἐψόφησαν ἐκεῖ μέσα πρὶν ἀκόμη γεννηθοῦν!

Ὦ, πόσον ἀκριβὰ ἐπλήρωσεν ἡ Ροζαλία μίαν στιγμὴν ἀνοήτου περιεργείας!

ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΑΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

(ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ)

Ἦτο ἀρκετὰ δύσκολον πρᾶγμα ἡ εὕρεσις τοῦ ἐπιμυθίου τοῦ ἐν σελ. 183 δημοσιευθέντος μύθου τοῦ Κριλώφ. Διὰ νὰ το εὕρῃς, ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ ἢ νὰ γνωρίζῃ, ὅτι συνήθως πρὸς ἀετὸν παρομοιάζονται οἱ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ ἐν γένει οἱ μεγάλοι πνευματικοὶ παραγωγοί· ὑψηλὴ ἢ δεπτῆσις ἑνὸς ποιητοῦ ὀνομάζεται μεταφορικῶς μία ἰσχυρά του ἔμπνευσις, ἓν ἄριστον ἔργον του, ἐνῷ ἀπεναντίας ὡς χαμηλὴ πτῆσις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἓν ἀσθενές, ἓν μετριώτερον ἔργον. Ταῦτα ἔπρεπε κανεὶς νὰ ἔχῃ πρόχειρα, διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι διὰ τῶν ὀρνίθων, αἱ ὁποῖαι ἐφλυάρουν κρίνουσαι τὰς πτήσεις τοῦ ἀετοῦ, ὁ Κριλὼφ ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ κυρίως τοὺς ἐμπαθεῖς καὶ ἐγωϊστὰς ἐκείνους κριτικούς, οἱ ὁποῖοι, παραβλέποντες καὶ λησμονοῦντες τὰ μεγάλα, στηρίζονται εἰς τὰ μικρὰ ἔργα, εἰς τὰς ἀδυναμίας, εἰς τὰς ἰδιοτροπίας ἢ εἰς τὰ λάθη ἑνὸς ποιητοῦ, καὶ διὰ τούτων ζητοῦν νὰποδείξουν ὅτι ὁ ποιητὴς στερεῖται ἀξίας καὶ ἔχει ἄδικον φήμην, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη θὰ ἠδύναντο νὰ γράψουν τοιαῦτα ἔργα!

Βλέπετε λοιπὸν πόσον δύσκολος διὰ μικροὺς ἀναγνώστας ἦτο ἡ ἐξήγησις ἑνὸς τοιούτου μύθου. Τὸν ἔδωσα διὰ νὰ μου χρησιμεύσῃ τρόπον τινὰ ὡς μέτρον, διὰ νὰ ἴδω ἕως ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀντίληψις τῶν μικρῶν μου φίλων. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι διόλου δυσηρεστημένη ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις των. Ναί μέν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἔλαβον ὡσεπιτοπολεῖστον μέρος οἱ μεγαλήτεροι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ μεγαλήτεροι εἶνε πάλιν τόσον μικροί, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ μ' ἐπλήξῃ ἡ εὐθυκρισία καὶ ἡ εὐφυΐα, δι' ἧς ἐζήτησαν νὰ ἑρμηνεύσουν τὴν ἀλληγορίαν. Οἱ περισσότεροι ἔφθασαν εἰς λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Δὲν δύναμαι παρὰ νὰ μνημονεύσω εὐφήμως τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Χιονισμένου Τυμφριστοῦ, τῆς Ὡραίας Κερκύρας, τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος, τοῦ Χρυσαέτου, τοῦ Πελαργοῦ, τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους, τοῦ Κυανολεύκου Κρίνου, τοῦ Δὸν Κιχώτη, τοῦ Τὶκ Τὰκ τῆς Ἀνεμώνης, τοῦ Ταπεινοῦ Ἴου καὶ τῆς Ἀθιγγανίδος. Ἐκ τῶν ἀπαντήσεων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὁμοιάζουν, αἱ ἑξῆς δύο μοῦ ἐφάνησαν ἄξιαι δημοσιεύσεως, ὡς πολὺ καλὰ διατυπωμέναι:

Ἐὰν οἱ ἀνώτεροί μας, οἵτινες κάμνουσι πράγματα πολὺ ἀνώτερα τῶν δυνάμεών μας, θελήσουν καμμίαν φορὰν ἀπὸ ἰδιοτροπίαν νὰ κάμουν ὅ,τι κάμνομεν καὶ ἡμεῖς, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ στοχασθῶμεν ὅτι εἴμεθα ὁμοιοί των καὶ νὰ παύσωμεν νὰ τους θαυμάζωμεν καὶ νὰ τους θεωρῶμεν ἀνωτέρους μας.

Ταπεινὸν Ἴον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὁ ἐκ φύσεως ταπεινὸς δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃ· ἐνῷ ὁ ὑψηλόφρων καὶ μεγαλόφρων δύναται καμμίαν φορὰν νὰ ταπεινωθῇ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀξίαν του.

Ἀθιγγανίς.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπαντήσεων ἀξιοσημείωτοι διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν των εἶνε καὶ αἱ ἑξῆς δύο. Τὸ Ἥσυχο Ἀερδκι ἔλαβεν ἐκ τοῦ μύθου ἀφορμὴν νὰ μας εἴπῃ ὅτι «πολλάκις ὁ πλουσιος, ἀηδιάζων νὰ ἐνδύεται πάντοτε πλουσίως, ἐνδύεται καμμίαν φορὰν καὶ πτωχικῶς· ἀλλ' ὁ πτωχὸς τότε δὲν πρέπει νὰ νομίσῃ τὸν ἑαυτόν του ἴσον πρὸς αὐτὸν — καὶ τὰ λοιπὰ πλέον τὰ ὁποῖα φαντάζεσθε. Παράδοξος ἐξήγησις, ἀλήθεια; Ἀλλ' εἰς τὴν παραδοξότητα ὑπερέβη ὅλους ἡ Συριανὴ Σφίγξ, ἡ ὁποία εἰς τὸν μῦθον δεῖδεν οὔτε περισσότερον, οὔτε ἀλιγώτερον, παρὰ τὴν λύσιν τοῦ... γυναικείου ζητήματος. Ὁ Κριλώφ, κατὰ τὴν εὐφυεστάτην αὐτὴν φίλην μου, ἐννοεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν διαφορὰν τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τῆς γυναικός. «Ὁ ἄνδρ, λέγει, διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ φύσεως ἀνέρχεται εἰς ὑψηλὰς σφαίρας διανοητικῶς καὶ καταρθώνει μεγάλα ἔργα· ὅταν δὲ κουρασθῇ δύναται νὰσχολῆται εἰς κοινὰ ἔργα κατὰ βούλησιν. Ἡ γυνὴ ὅμως, καίτοι νομίζουσα ἑαυτὴν ἴσην πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐδέποτε δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς φυσικῆς καὶ διανοητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως». Ἀ, Συριανὴ Σφίγξ | Τί θὰ ἔκαμνες, ἂν τα ἤκουες αὐτὰ ἀπὸ κανένα ἄνδρα; Καὶ τί θὰ εἴπουν αἱ ὁμόφυλοί σου, αἱ ὁποῖαι τἀκούουν τώρα ἀπὸ γυναῖκα; Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ὡς γυνή, δὲν ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τὴν ἀπάντησίν σου, τὸ ὁμολογῶ. Εἴχα μάλιστα νὰ σου ἀπαντήσω πολλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀλλ' ὁ Κριλώφ, ὁ ὁποῖος πᾶν ἄλλο ἐννοεῖ διὰ τοῦ μύθου του, δὲν το ἐπιτρέπει σήμερον...

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἑσπέρου, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε περισσότερον ὅλων πρὸς τὸ ἀληθὲς ἐπιμύθιον:

«Πολλάκις οἱ ποιηταὶ καὶ ἐν γένει οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνδρες δὲν εἶνε ὅμοιοι πρὸς ἑαυτούς· δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὰ ἔργα των μέρη ἀσθενέστερα, πλησίον ἐκλάμπρων καλλονῶν. Πόσον λοιπὸν ἀπατῶνται καὶ πόσον γίνονται γελοῖοι ὅσοι, κρίνοντες καὶ συγκρίνοντες τὰ ἑαυτῶν μόνον πρὸς τὰ ἀσθενέστερα ταῦτα μέρη, καυχῶνται ὅτι εἶνε ἴσοι ἢ καὶ ἀνώτεροι ἐκείνων!

Ἕσπερος.

Βραβεύω λοιπὸν τὸν Ἕσπερον καὶ ἐπαινῶ τὸ Ταπεινὸν Ἴον καὶ τὴν Ἀθιγγανίδα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νῖκος εἰσῆλθεν εἰς ἓν Παντοπωλεῖον, ὅπου εἶδε διὰ πρώτην φορὰν κυτία ἀστακῶν καὶ ἐγγίσας μὲ τὴν χεῖρα ἕν, ἠρώτησε τὸν παντοπώλην:

— Τί εἶνε μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ὡραῖα κουτιά;

— Ἀστακοί, ἀπήντησεν ὁ παντοπώλης.

Ὁ Νῖκος ἀπέσυρε τότε μὲ τρόμον τὴν χεῖρά του καὶ εἶπε:

— Πολὺ καλά, τἀφίνω... Ἀλλὰ δὲν θά μου πῆτε τί εἶνε μέσα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυρσίνης

* * *

Νηπιακὴ ἀστρονομία.

Κωστάκης. — Μαμμά, τί εἶνε τὸ φεγγάρι;

Μαρίκα. (ἀδελφή του.) Καλὲ τόσῳ πρᾶγμα δὲν ξτύρεις; Εἶνε τὸ παιδὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Κωστάκης. — Ἀμὲ τἄστρα;

Μαρίκα. — Ἀ, τάστρα εἶνε τὰ ἐγγόνια του!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

* * *

Ἠρώτα τις τὸν *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς*:

— Ἔρχεσαι συχνὰ εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Ναί, ἔρχομαι κάθε ἑβδομάδα καὶ μένω δεκαπέντε ἡμέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Παιδιά μου, σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι διὰ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμόν, ἡ προθεσμία λήγει τῇ 10 Αὐγούστου. Νὰ ἠξεύρετε καλά, ὅτι ὅσα Διηγήματα λάβω μετὰ τὰς 10 Αὐγούστου, θὰποκλεισθοῦν ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸν ὡς ἐκπρόθεσμα.

Πολὺ ὀλιγόλογος πρέπει νὰ εἶνε ὁ *Γενναῖος Ἕλλην*. Ἡ σημερινή του ἐπιστολὴ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ δύο γραμμός! Διατί δὲν μου γράφεις περισσότερα, καλέ μου φίλε; Ὅλοι σὲ ἀσπάζονται.

Ὁ ἀὴρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέεις, *Τὶκ-Τὰκ* δὲν εἶνε μόνον δροσερὸς, ἀλλὰ καὶ γεμάτος ἀπὸ ἀρχαίαν δόξαν. Μετὰ τὰς Ἀθήνας, ἡ Σπάρτη. Πόλεις ἐνδοξοτέρας ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο δὲν εἶδεν ὁ κόσμος, οὔτε ὁ ἀρχαῖος, οὔτε ὁ νέος!

Βεβαίως, *Γενναῖέ* μου *Καλλικρατίδα*, ἡ χαρά τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὅταν προσδεύουν καὶ διαπρέπουν οἱ μικροί μου φίλοι, μόνον πρὸς τὴν χαρὰν τῶν γονέων των δύναται νὰ συγκριθῇ. Ἔπειτα μήπως δὲν ἀποτελεῖτε ὅλοι, ὑπὸ ἀρχηγὸν ἐμέ, μίαν μεγάλην πνευματικὴν οἰκογένειαν;

Θησαυρὸν ἀνώτερον ἀπὸ τὰς καλὰς συμβουλὰς κ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω, *Ταπεινόν μου Ἴον*. Εἴμεθα σύμφωνοι. Αἱ τόσον θερμαί σου ἐκφράσεις μ' ἐνθουσίασαν.

Ἡ Ἑσπερινὴ Γαλήνη (πόσον καιρὸν εἶχε νὰ μου γράψῃ!) ἔχασε ὅλην της τὴν γαλήνην μὲ τὴν ξενολατρείαν τῆς Ἰουλίας, τόσον, λέγει, ποῦ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα της κλειστόν. Καὶ μοῦ τα ἔγραψε καὶ ἐξεθύμωσε ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη* καὶ τώρα πλέον εἶνε γαλήνη, ὅπως πρώτα.

Μήπως κάμνεις λάθος, καλή μου *Μαργαρίτα*; διότι ἔχω καὶ μίαν φίλην, ἡ ὁποία λέγεται *Ἀνεμώνη*. Ἡ τόση σου ἀγάπη πρὸς τὰ ζῷα ἀποδεικνύει τρυφερὰν ψυχήν. Τὰ εἶπα ὅλα εἰς τὸν κύριον Φαίδωνα.

Ἀ, *Ἑλικωνιὰς Παρθένε*! νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς ὅτι μὲ σκοτίζουν αἱ ἐπιστολαί σου, διότι θὰ σου θυμώσω. Δὲν λέγω ὅτι θέλω νὰ μου γράφετε πολλὰ καὶ συχνά; Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπὸν νὰ με βαρύνῃ ὅ,τι ἐγὼ ἠθέλα ζητῶ; Ἀπεναντίας τόσον μεγαλητέρα εἶνε ἡ χαρά μου, ὅσον ὀχυδέστερος ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαντῶ κόβοντας Παρασκευήν.

Ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν ὁ φίλος μου

Δὸν Κιχώτης· ἀλλὰ δὲν ἔφευγε, περιμένων τὸ διπλοῦν μου φύλλον. Πῶς με ἐνθουσιάζει ἡ ἀγάπη τοῦ *Δὸν Κιχώτη*!

Περιμένω λοιπὸν τὰς ἐντυπώσεις σου, *Λευκὴ Περιστερά*. Εἰς σὲ ἀρκεῖ ἕνας μόνον περίπατος, μὲ τὰ γρήγορα πτερά σου, διὰ νὰ ἴδῃς ὅλην τὴν νῆσον.

Ἀγαπητή μου *Δέα*, δὲν ἠμπορεῖς νὰ μου συστήσῃς κ' ἐμὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρούμενα παιδάκια που παίζουν ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ; Ματαίως ζητεῖς τὸ ὄνομα τοῦ *Ἰαλασμοῦ Κόσμου*. Δὲν του λέγω πλέον τίποτε διὰ κανένα, διότι ἐδήλωσε ὅτι αὐτὸ ἐννοεῖ νὰ εἶνε τὸ ἀληθές του ὄνομα!

Σὲ δέχομαι εὐχαρίστως ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τὸν Δ' ἀγωνισμόν, Κλέαρχε Ι. Ξενάκη, καὶ σε ἀσπάζομαι.

Διὰ νὰ εἴπω τὸνομά σου εἰς τὴν *Δάφνην*, πρέπει νὰ ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις*, διότι τότε πλέον διὰ κανένα δὲν θὰ εἶνε μυστικόν· ὥστε περιμένω.

Ἐνόησα ὅτι πρόκειται περὶ παραδρομῆς, *Ῥάδον τῆς Ἀνδρου Κυανόλευκες* γάτες εἶνε ἄγνωστες εἰς τὴν ζωολογίαν. Τὴν μελανόλευκην λοιπὸν γάταν σου ἀντασπάζεται ἡ κατάμαυρη Πίσσα μου.

Ἴσως εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ προκυρήξω πάλιν ἕνα μικρὸν διαγωνισμόν, φίλε Ὀ-*λυμπιονίκη*, νέον εἶδος. Τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων Μαθητῶν δὲν λειτουργεῖ πρὸς τὸ παρόν. Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ γενναῖος Ὀλυμπιονίκης, ἀφ' οὗ τα ἔβαλες μ' ἕνα *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς*. Ἐνθυμήσου ὅμως τί λέγει ὁ *θεῖος* Κρυσόστομος: «Λέων ἐρεύξεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται;»

Ἔχομεν λοιπὸν τώρα καὶ μίαν *Λύραν* τοῦ *Ὀρφέως*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν μοῦ ἤρεσε, ἀγαπητέ μου. Μετὰ τὰς λαμπράς σου ἐξετάσεις λοιπόν, γράφε μου συχνά.

Θεῖον πρᾶγμα ἡ ζωγραφικὴ πραγματικῶς, *Μυρσίνη*· Ἀλλ' *ἀφ' οὗ σοῦ ἄρεσε τόσον* καὶ ἔχῃς ἀφράς, διατί δὲν τελειοποιεῖσαι; Δὲν πιστεύω νὰ σου εἶνε δύσκολον.

Ὅταν εἶνε Κυριακή, μοῦ γράφει βραχείας ἐπιστολὰς ἡ φίλη μου *Μοῦσα Πολύμνια*. Διατί ἀρά γε; Σοῦ ἔστειλα τὸ 25ον φυλλάδιον. Εἰς δὲ τὴν *Λευκὴν Βιολέταν* ἔστειλα τὸ 22ον.

Λύπην βαθυτάτην μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου, ἀγαπητέ μου *Ἀνδρεῖε Ἀργοναύτα*. Παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ ταχέως διὰ τὴν σκληρὰν αὐτὴν στέρησιν. Εἴθε!

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Στάδιον τῆς Νικοπόλεως*. Σοῦ ἔχω ὅμως ἓν παράπονον· διατί τόσον ἀραιαὶ καὶ σύνταμοι αἱ ἐπιστολαί σου;

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραφεν ὁ παλαιός μου φίλος *Κωμικὸς Ἀριστοφάνης* εἶνε ἡ τελευταία του. Τώρα πλέον ἔχει ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου καὶ μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε φοιτητής. Ναί μὲν θὰ μάγαπᾷ καὶ θὰ μάναγινώσκῃ πάντοτε, ἀλλὰ δὲν θὰ μου γράφῃ πλέον. Ὤ, πόσον συγκινητικὸς εἶνε ὁ ἀποχαιρετισμός του!

Πρέπει νὰ μου στείλῃς μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου διὰ νὰ ἐκλέξω, φίλε *Ἐρευνητά*, τὸ καλλίτερον. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα.

Τὰ βιβλία ποὺ μου ζητεῖς, *Ἀνδρεῖε Ἠπειρῶτα*, ἐκτὸς τῶν «Παιδικῶν Διηγημάτων» (τὰ ὁποῖα τιμῶνται δρ. 2) καὶ τῶν Διηγημάτων τοῦ Ἀνδερσεν λεπτὰ 50) ἐξηντλήθησαν.

Χαίρω πολὺ-πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου, ἀγαπητέ Εὐρικλεῖδη Βόνα. Διὰ νὰ ἔρχωνται τὰ φυλλάδιά μου εἰς τὸνομά σου, πρέπει νὰ μου στείλῃς 50 λεπτά, διὰ τὴν τύπωσιν νέας ταινίας.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.— Ἰδοὺ τί μου γράφει ἡ *Μαρουσιώτισσα*: «Ἐταξείδευσα μὲ τὸ ἀτμόπλοιον «Ἥρα» Ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπὸ τὸν Πειραιὰ ὡς τὴν Ἰσθμίαν, ἦσαν καὶ τρεῖς ἀδελφαί, συνδρομήτριαί σου· τὸ ἐνόητα διότι τας ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν διὰ σὲ καὶ διὰ ψευδώνυμα. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τας γνωρίσω, ἀλλ' ἔμειναν τόσον ὀλίγον, ὥστε δὲν συνωμιλήσαμεν μαζί. Ἐγὼ ἐκρατοῦσα ἕνα σκυλάκι καὶ πιστεύω νὰ μ' ἐνθυμοῦνται. Τώρα λοιπὸν ποῦ ἔμαθον ὅτι εἶμαι ἡ *Μαρουσιώτισσα*, ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ νὰ μάθω τὰ ψευδώνυμά των.» Λοιπόν, ποῖαι ἦσαν αὐταὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαί; Θά μας ἀπαντήσῃ καμμία; — Ἡ *Μαρουσιώτισσα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνεμώνην*, ἡ *Λευκὴ Βιολέττα τὴν Ἀττικὴν Νύκτα* (τῆς ὁποίας γνωρίζει τὸνομα,) ἡ *Μυρσίνη* τὴν *Λευκὴν Βιολέτταν*, ἡ *Δύρα τοῦ Ὀρφέως* τὴν *Λύραν τοῦ Ἀρίονος*, τὸν *Ὀρφέα* καὶ τὸν *Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς* (ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα) ἡ *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις* τὴν *Μαρουσιώτισσαν* καὶ τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα*. Ὁ *Ἀνδρεῖος* Ἀργοναύτης βιολιστὴς καὶ αὐτός, καθὼς καὶ ὁ *Δὸν Κιχώτης*, συγχαίρουν τὸν *Ἀνδρεῖον Ἠπειρώτην* διὰ τὸ μουσικόν του τάλαντον. —*Ἡ Ὡραία Κέρκυρα* εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήρια τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ τὸνομά του.—*Ὁ Ἰαλασμὸς Κόσμου* ἀπαντᾷ πρὸς τὸν *Κομφούκιον* ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν ἡλικίαν του, διότι δὲν ἐνθυμεῖται πότε ἐγεννήθη. Ἀπεναντίας ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* ἠξεύρει καλὰ ὅτι εἶνε 12 ἐτῶν, 8 μηνῶν, 14 ἡμερῶν καὶ μέχρις τῆς στιγμῆς ποῦ γράφει, —5 ὡρῶν καὶ 30 πρώτων λεπτῶν. Ἡ αὐτὴ μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν *Ἰαλασμὸν Κόσμου* ὅτι καλὰ τὴν ἐξεδικήθη καὶ δὲν τὴν μέλει, διότι αὐτὴ «ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων.» Εἶνε δὲ περιττὸν, λέγει, νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν τελευταίων του «Παιδικῶν Πνευμάτων» διότι ὅλοι ἐνόησαν ὅτι εἶνε πλαστά. Οὔτε ὁ πατέρας της σκοπεύει νὰ τῆς ἀγοράσῃ ποδήλατον, οὔτε αὐτὴ κάμνει τέτοια χονδρὰ ἀστεῖα μὲ τὰς διδασκάλισές της! — Ἡ *Δέα* ἀσπάζεται τὴν *Καρδερίναν* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Μαρίδας τοῦ Φαλήρου*· ἡ *Λευκὴ Περιστερὰ* τὴν *Νεράϊδα τοῦ Εὐρώτα*, (τῆς ὁποίας ζητεῖ τοὐλάχιστον τὰ ἀρχικά,) ἡ *Ἐλικωνὶς Παρθένος* τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα*, τὴν Ἐλπίδα Ἀναστασιάδου, τὴν Λιλὴν Λογιωτάτου καὶ τὸν *Ἀκάματον Ποδηλάτην*, τὸν ὁποῖον γνωρίζει (Λέγει δὲ ὅτι ὁ *Ἀνδρεῖος* Ἠπειρώτης γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸ *Μαντεῖον* τῆς Δωδώνης, διότι εἶνε ἐξάδελφοι.) *Ἡ Μαργαρίτα* τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα* καὶ τὴν *Μαρουσιώτισσαν τὸ Ταπεινὸν Ἴον* τὴν *Κεφαλληνιακὴν Αὔραν* τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ τὴν *Μοῦσαν Πολύμνιαν*, ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα. Τέλος τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς ὅλους τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ διαμένοντας συνδρομητάς μου, μεθ' ὧν συνδέεται, ὡς γεννηθεὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· γνωρίζει δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Μούσης Πολυμνίας*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάκλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κοραῆν Τσουκνίδαν*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, Πέτρον Κ. Γαβριήλ, *Ἀνδρεῖον Στρατιώτην*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Γόρδιον*, *Ἰωνίδα*, *Θησέα*, *Χρυσάετον*, Ἀλέξανδρον Σ. Οἰκονομίδην, *Γέροντα τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Ἀνθισμένην Πεδιάδα κτλ. κτλ.*

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 3 Σεπτεμβρ. ἐ.ἔ.

397. Λεξίγριφος.

Τὄνομα ἑνὸς γράμματος εἶνε τὸ πρῶτον μέρος, τἄλλο νἀκούῃ εὐφραίνεται κάθε παιδὶ καὶ γέρος. Καὶ ὅμως ὅταν εὑρεθοῦν τὰ *δύο ἡνωμένα* μπορῶν νὰ κάμουν ἄρρωστον εὐκόλως τὸν καθένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ Ὀβραιοῦ

398. Συλλαβόγριφος

Δοχεῖον εἶμαι χρήσιμον τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει.
Ἓν γράμμα ἂν ἀποβληθῇ
καὶ ὁ τόνος μου μετατεθῇ,
Ἔνδοξον νῆσον παριστᾷ αὐτὸ που ἀπομένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶν Τὰν.

397 Ἀναγραμματισμός.

Κράτος εἰμί· μετάβαλε τὴν θέσιν τῶν γραμμάτων καὶ ἄνδρα τότε θὰ ἴδῃς ἐκ τῶν κακουργοτάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

400-403. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀνὰ δύο λαμβανομένων σχηματίσον τέσσαρα κύρια ὀνόματα:

Μήτηρ, Διός, εὔροις, μῆλα, Μάνη, σιγά, κερί, νέφη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσαέτου

404-408. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἀήρ, φώκη, λάλος, ποῦς τέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου

409. Γωνία

Η + + + + = Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου
+ Λ + + + = Πλοῖον
+ + Ι + + = Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον
+ Ο + + + = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
Σ + + + + = Νῆσος τῆς Τουρκίας

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 καὶ 8 Ἰουνίου 1896.

280. Σάββατον, *σάβανον*.—**281**.—Μονάρχης, νομάρχης.—**282**. Διότι τα τρώγουν οἱ ἄνθρωποι —**283-284**. 1, *Γλεῦκος*, λεῦκος, λύλος, λάκκος, σάκκος, σάλος, ἄλλος, ὅλος, αἶος οὖνος. 2, *Τόξον*, τόσον, τόσος, ὅσος, ὅλος, ἕλος, *βέλος*. —**285-288**. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων κ καὶ ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: κρῖμα, καρπός, κράτος, κυρτός. — **289**. ΡΟΔΟΝ, ΑΘΗΝΑ, ΒΕΛΟΣ (1, Ρ\Σσον. 2, ΟΝΟς. 3, ΔΗΛος. 4, ΟΘΕν. 5, ΝΑΒις).—**290**. Κακὴ γλῶσσα εἶνε σημεῖον κακῆς καρδίας.

291. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ).—**292**. Λάδι, κλαδί.—**293**

Γ	**294**	Λ Ε Σ
Φ Ω Ρ		Α Ρ Ο
Γ Ω Ν Ι Α		Κ Ι Μ Ω Ν
Ρ Ι Σ		Α Η Ι
Α		Σ Σ Α

295-297. 1, Εὔβοια. 2, Κάσος, 3, Αἴγινα. **298-299**. 1, *Λύκος*, λάκκος, λάρος, *Πάρος*, Πόρος, ὄρος, *ὄνος*.—2, *Ὄνος*, ὅλος, ἕλος, ἔπος, *ἵππος*.—**300-303**. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ξ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: δξύς, ξίφος, ἀξίνη (κατὰ παραδρομὴν ἐδημοσιεύθη *φακὸς* ἀντὶ *φαιὸς* ἐξ οὗ *ἄξιος*). —**304**. Οὐκ ἀεὶ ποταμὸς ἀξίνας φέρει.—**305**. Κάτοπτρον εἶδος χαλκός, σίνας δὲ νοῦ

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.